

Geld naar derdengeldrekening

Schade-uitkering door verzekeringsmaatschappij. De advocaat die namens zijn cliënt verzoekt het uitkeringsbedrag op zijn derdengeldrekening over te maken handelt niet in strijd met de Boekhoudverordening 1998.

– Boekhoudvordering 1998, art. 3 lid 2

Raad van Discipline Leeuwarden 30 januari 2001

(mrs. Van Riessen, Van Duursen, De Groot, Hemmes en Van der Kwaak-Wamelink)

Feiten

Aan de minderjarige zoon van Y wordt letsel toegebracht. Y wendt zich als wettelijk vertegenwoordiger tot mr. X voor juridische bijstand. Y richt een schrijven tot de verzekeraar van de aansprakelijke wederpartij met verzoek om alle schadebetalingen over te maken naar een rekening ten name van de Stichting Beheer Derdengelden van het kantoor van mr. X, waarbij hij vermeldt: 'Slechts betaling van de schade op genoemde derdenrekening zal door ondergetekende als bevrijdende betaling worden aange-merkt.'

Klacht en verweer

De verzekeraar klaagt erover dat mr. X, ondanks uitdrukkelijk verzoek om een opgave te doen van de eigen bank- of girorekening van Y of diens zoon, waarop een uitkering door haar kon worden gestort, heeft geweigerd een dergelijke rekening te noemen. Nu redelijkerwijs mag worden aangenomen dat mr. X het schriftelijk verzoek heeft opgesteld en dat hij zijn cliënt heeft gevraagd het verzoek te ondertekenen of te doen ondertekenen, heeft mr. X gehandeld in strijd met de Boekhoudvordering 1998, althans met de strekking en de bedoeling van die verordening.

Mr. X stelt dat de verzekeraar geen bevoegdheid heeft tot klagen nu het belang van de verzekeraar niet een belang is dat door het tuchtrecht wordt beschermd. Haar belang is immers dat zij - uit een oogpunt van strategie en commercie - zo min mogelijk schadebedragen uitkeert. Om dat doel te bereiken dwarsboomt zij de letselschadeadvocaat zoveel mogelijk in zijn streven om een passende schadevergoeding voor zijn cliënt te verkrijgen. Voorts stelt hij dat de verzekeraar niet met succes tegen hem kan klagen, omdat hij in deze zaak niet de handelende advocaat is geweest. Een medewerker, die inmiddels zijn kantoor heeft verlaten, heeft de zaak behandeld. Tot slot voert hij aan dat hij niet in strijd met de Boekhoudverordening 1998 heeft gehandeld. De ratio van die verordening is te voorkomen dat er derdengelden op de rekening van de advocaat zelf terechtkomen, waardoor er een vermenging optreedt tussen hetgeen de advocaat respectievelijk de cliënt toekomt. Met het verzoek van zijn cliënt aan de verzekeraar werd echter beoogd dat de schade-uitkering conform de Boekhoudverordening 1998 zou worden uitbetaald.

Overwegingen van de raad

De verzekeraar heeft gesteld dat haar belang bij de klacht erin is

gelegen te voorkomen dat zij niet bevrijdend betaalt aan de cliënt van mr. X of uit coulanceoverwegingen zich gehouden acht nogmaals te betalen, voor het geval mr. X de op de derdengeldrekening ontvangen gelden niet aan zijn cliënt doorbetaalt, zoals andere verzekeraars in andere gevallen met andere advocaten (kantoren) wel is overkomen. De verzekeraar heeft hiermede voldoende aannemelijk gemaakt dat zij een (eigen) belang bij de klacht heeft.

De handelende advocaat-medewerker van mr. X heeft ten deze geheel conform het beleid op het kantoor van mr. X gehandeld en mr. X heeft zich vooraf ermee akkoord verklaard dat de klacht zich niet tegen zijn medewerker maar tegen hemzelf richt. De door de medewerker verrichte handelingen, in het bijzonder het namens de cliënt indienen van het verzoek bij de verzekeraar om het schadebedrag op de derdengeldrekening van het kantoor van mr. X over te maken, kunnen daarom aan mr. X worden toegerekend. De raad acht dit niet in strijd met (de aard van) het advocatentuchtrecht, nu het handelen van de medewerker, dat geheel in overeenstemming is met het beleid van het kantoor van mr. X, heeft te gelden als een eigen gedraging van mr. X, waarvoor hij tuchtrechtelijk verantwoordelijk is.

Aan de klacht van de verzekeraar ligt ten grondslag de vrees, dat zij door toedoen van de advocaat niet bevrijdend betaalt, dan wel uit coulanceoverwegingen nogmaals betaalt. Deze vrees is echter ongegrond. Artikel 3 lid 2 van de Boekhoudverordening schrijft aan mr. X als advocaat voor erop toe te zien dat derdengelden niet naar hem worden overgemaakt maar hetzij rechtstreeks naar de rechthebbende, hetzij naar de hem ter beschikking staande Stichting Derdengelden, aan welk voorschrift hij heeft voldaan. Blijkens het namens de cliënt aan de verzekeraar verzonden schriftelijk verzoek, waarin met zoveel woorden wordt gesteld dat betaling op de aangegeven wijze bevrijdend werkt, heeft mr. X immers erop toegezien dat de uitkering ten behoeve van zijn cliënt naar zijn Stichting Derdengelden wordt overgemaakt, zodat de verzekeraar door overeenkomstig het verzoek de uitkering uit te betalen bevrijdend betaalt. Dat volgens de verzekeraar de Nederlandse Orde van Advocaten instemt met een aanbeveling van de Vereniging van Letselschade Advocaten, waarvan mr. X overigens geen lid is, om aan de cliënt toekomstige gelden rechtstreeks door de assuradeur aan de cliënt te laten overmaken en de buitengerechtelijke kosten op de rekening van de advocaat, welke aanbeveling volgens de verzekeraar meer in overeenstemming is met de aard en strekking van de Boekhoudverordening 1998 dan de handelwijze van mr. X, brengt - wat daarvan verder ook zij - niet mee dat mr. X in strijd met de Boekhoudverordening 1998 heeft gehandeld, nu die aanbeveling niet in die verordening als voorschrift is opgenomen.

Volgt

Ongegrondverklaring.

Disciplinaire

Publicatie in deze rubriek geschiedt door de Commissie Disciplinaire Rechtspraak,

bestaande uit mr. A.G. Beets, mr. J.C.P. Ekering, mr. H.J.A. Knijff, mr. I.E.M. Sutorius mr. G.J. Kemper en mr. C.H.B. Winters.

Mediation

Het handelen van een mediator behoort in beginsel niet tot het terrein dat door het advocaten-tuchtrecht wordt bestreken.

- Artikel 46 Advocatenwet. (2.1 wat in het algemeen niet betaamt)

Raad van Discipline Amsterdam 5 februari 2001

(mrs. De Groot, Van den Biesen, Van Es, Goppel en Meijer)

Feiten

Mr. X, advocaat, trad op als mediator en kreeg aan het eind van zijn optreden klachten van een der partijen over het inschakelen van een deskundige, diens rekening en de verdeling van de kosten over de partijen.

Raad van Discipline

De mediator oefent bij de uitoefening van zijn taak niet het beroep van advocaat uit.

De mediator-advocaat neemt een aan de mediation eigen positie in. Zijn handelen wordt beheerst door eigen regels, zoals neergelegd in de aan zijn handelen ten grondslag liggende mediation-overeenkomst en – indien toepasselijk – het NMI-mediationreglement. Bovendien kan zijn handelen in tuchtrechtelijke zin aan het voornoemde reglement worden getoetst. Het handelen van de mediator behoort daarom in beginsel niet tot het terrein dat door het advocatentuchtrecht wordt bestreken. Uitsluitend indien de advocaat zich in de hoedanigheid van mediator zodanig heeft misdragen dat hij daardoor het vertrouwen in de advocatuur heeft geschaad, is er ruimte voor toepassing van bedoeld tuchtrecht. De raad zal de klacht van klager in deze zin beoordelen.

Op één onderdeel is de raad van mening dat mr. X niet optimaal heeft gehandeld. In de mediation-overeenkomst was bepaald dat het honorarium en de kosten van bij de mediation betrokken derden bij helfte door de partijen zouden worden gedragen. De klager betaalde zijn helft van de declaratie van een ingeschakelde accountant en wenste bewijs dat de andere helft door zijn wederpartij was voldaan. Mr. X weigerde aanvankelijk dat bewijs te verschaffen op grond van de voor hem geldende *'negatieve bewijsovereenkomst'*. Op grond daarvan zou het hem niet zijn toegestaan stukken die in het kader van de mediation zijn gebruikt als bewijs in een procedure te gebruiken. Later kwam hij daarop terug. De raad overwoog dat het hem had gepast om die duidelijkheid aanstonds op verzoek van de klager, aan hem te verschaffen. Op die betrekkelijk eenvoudige wijze had hij het gerezen wantrouwen van de klager wellicht kunnen wegnemen. Door zulks na te laten heeft mr. X zich evenwel niet zodanig gedragen dat hij daardoor het vertrouwen in de advocatuur heeft geschaad.

De raad wijst de klacht in alle onderdelen als ongegrond af.

Tegen vroegere cliënt

Optreden van een curator in een faillissement tegen een vroegere cliënt van kantoor. Het al dan niet beschikken over vertrouwelijke gegevens van de cliënt.

- Advocatenwet Art. 46 (2.4.2. Tegenstrijdige belangen van verschillende cliënten)
- Gedragsregel 7 lid 1

Raad van Discipline 's-Hertogenbosch 5 februari 2001

(mrs Mertens-Steeghs, Martens, Kneepkens, Ten Brummelhuis en Lucassen)

Feiten

Mr Y heeft in de periode 1989 – 1991 de belangen van klager in diens echtscheidingsprocedure behartigd. In 1997 is er nog contact tussen klager en het kantoor van Mr Y over de afbetaling van diens declaratie. Klager stelt dat hij toen over zijn privé-situatie financiële gegevens heeft verstrekt. In 1999 wordt Mr X, kantoorgenoot van Mr Y, benoemd tot curator in het faillissement van B.V. Z. In die hoedanigheid treedt hij op tegen klager.

Overwegingen Raad

De Raad is van oordeel dat een advocaat niet tegen zijn eerdere cliënt mag optreden wanneer hij – of een kantoorgenoot – vertrouwelijke gegevens uit die eerdere relatie heeft verkregen zodanig dat hij deze ten nutte van zijn nieuwe cliënt kan aanwenden en aldus onaanvaardbare voorsprong in kennis zou hebben gekregen die hij niet zou hebben gehad wanneer Mr X of zijn kantoorgenoot niet eerder als advocaat voor klager zouden zijn opgetreden.

Vaststaat dat Mr Y in de periode 1989 – 1991 een echtscheidingsprocedure heeft gevoerd voor klager en dat er daarna nog contact is geweest tot 1997 tussen klager en het kantoor van Mr X over de afbetaling van de declaratie. Vaststaat voorts dat Mr X in 1990 een vennootschap van klager heeft geadviseerd. Op geen enkele wijze is gebleken dat Mr X of Mr Y in die tijd vertrouwelijke gegevens van klager heeft gekregen die thans nog van belang zouden kunnen zijn voor de zaak die Mr X thans als curator behandelt. Weliswaar heeft klager ter mondelinge behandeling gesteld dat hij in 1997 telefonisch en schriftelijk gegevens heeft doorgegeven aan het kantoor van Mr X doch klager heeft niet duidelijk kunnen maken om welke gegevens het nu precies ging en in hoeverre deze gegevens thans een rol zouden kunnen spelen in de werkzaamheden van Mr X als curator en in welk verband deze werden verstrekt. Mr X ontkent over vertrouwelijke gegevens van klager te beschikken.

Naar het oordeel van de Raad kan dan ook niet gezegd worden dat Mr X heeft gehandeld of handelt zodanig dat hij het vertrouwen in de advocatuur heeft geschaad of schaadt.

Volgt

Ongegrondbevinding van de klacht.

beslissingen

Alle disciplinaire beslissingen die sinds 1986 in het *Advocatenblad* zijn gepubliceerd zijn ook te vinden

op www.advocatenorde.nl en *BalieNet*

Betalingstoezegging

Niet nakoming van een betalingstoezegging van een advocaat aan zijn cliënt. Oplegging van een zwaardere maatregel door het hof.

- Advocatenwet art. 46 (1.4.3.1. financiële verhouding), art. 57 lid 5
- Gedragsregel 23 lid 1

Hof van Discipline 9 februari 2001, nr. 3270

(mrs. Fransen, Bekkers, Peeperkorn, Thunnissen en Schokkenbroek)

Raad van Discipline 's-Hertogenbosch 4 september 2000

(mrs. Mertens-Steeghs, Peeters, Theunissen, Erkens en De Bont)

Feiten

Klager verzoekt mr. X zijn belangen te willen behartigen in een aansprakelijkheidskwestie. Klager wordt bij verstek veroordeeld, naar mr. X stelt omdat hem niet tijdig de dagvaarding is overhandigd. Mr. X brengt een verzetdagvaarding uit en vervolgens wordt een schikking getroffen inhoudende dat klager f 1.350,- aan zijn wederpartij betaalt. Tussen klager en mr. X wordt afgesproken dat ieder de helft van het schikkingsbedrag aan de wederpartij zal betalen. Klager betaalt zijn helft maar mr. X blijft daarmee in gebreke. Vervolgens executeert de wederpartij het vonnis ten gevolge waarvan klager genoodzaakt is nog een bedrag van f 1.169,67 te betalen. Klager vordert dit bedrag van mr. X. Na tussenkomst van de deken zegt mr. X toe het bedrag van f 1.169,67 aan klager te betalen. Ook daarmee blijft mr. X in gebreke en vervolgens dient klager daarover een klacht in.

Beslissing van de raad

Na vaststelling van de hierbovengenoemde feiten komt de raad tot gegrondbevinding van de klacht en legt mede gelet op de eerder aan mr. X opgelegde tuchtrechtelijke sancties aan mr. X de maatregel op van schorsing in de uitoefening van zijn praktijk gedurende één week, onder bepaling dat deze maatregel niet ten uitvoer zal worden gelegd tenzij de raad anders mocht bepalen op grond dat mr. X zich voor het einde van de in deze te stellen proeftijd van één jaar aan een in artikel 46 van de Advocatenwet bedoelde gedraging heeft schuldig gemaakt of de hierna op te leggen bijzondere voorwaarde niet heeft nageleefd. De raad stelt aan mr. X de bijzondere voorwaarde dat hij binnen één maand na de datum van deze beschikking aan klager het bedrag betaalt van f 1.169,67 op diens bankrekening.

In hoger beroep voert mr. X als grief aan dat niet hij doch een werknemer van hem de afspraken met klager heeft gemaakt. Aan de hand van de in het geding zijnde correspondentie verwerpt het hof deze grief.

Overwegingen hof ten aanzien van de op te leggen maatregel

Het hof is evenals de raad van oordeel dat bij de beoordeling van de op te leggen maatregel het – niet onaanzienlijke – tuchtrechtelijk verleden van mr. X in de beschouwingen dient te worden betrokken. Voorts neemt het hof ook het volgende in aanmerking.

Mr. X heeft ter zitting van het hof gesteld dat hij het bedrag van f 1.169,67 dat hij volgens de door de raad gestelde bijzondere voorwaarde diende te voldoen, reeds in juni 2000 aan een derde, die zich namens klager bij hem had gemeld, heeft voldaan, echter contant en zonder kwitantie of ander bewijs. Nog daargelaten de geloofwaardigheid van deze stelling nu mr. X in zijn beroepschrift van de betaling geen melding maakt en voorts geen aannemelijke verklaring ervoor heeft gegeven dat hij geen bewijs van zijn betaling heeft verlangd, is mr. X door deze betaling jegens klager, die heeft verklaard dat het betreffende bedrag niet te zijnen goede is gekomen, niet gekweten, zelfs niet in het geval dat de derde het bedrag zou hebben ontvangen. Mr. X heeft immers niet gesteld, laat staan aannemelijk gemaakt, dat hij er op grond van gedragingen van klager op mocht vertrouwen dat de derde bevoegd was het bedrag namens klager in ontvangst te nemen. Tenslotte neemt het hof nog in aanmerking de ernst van de handelwijze van mr. X. Deze heeft zijn toezeggingen - eerst aan klager, daarna aan de deken - om zekere bedragen aan klager te voldoen niet gestand gedaan, terwijl hij ook nog in dit stadium van de tuchtprocedure er geen blijk van heeft gegeven voor deze handelwijze echt verantwoordelijkheid te willen nemen. Met eenparigheid van stemmen is het hof daarom van oordeel dat na te melden zwaardere maatregel dan de raad aan mr. X heeft opgelegd, passend en geboden is.

Volgt

Bekrachtiging van de beslissing van de Raad van Discipline voorzover het klachtonderdeel gegrond is verklaard en vernietiging van de beslissing van de raad voorzover daarbij aan mr. X de maatregel is opgelegd van de voorwaardelijke schorsing van één week met een proeftijd van één jaar; en in zoverre opnieuw rechtdoende: legt aan mr. X op de maatregel van schorsing in de uitoefening van de praktijk voor de duur van twee weken, onder de bepaling dat deze maatregel voor een gedeelte van een week niet ten uitvoer zal worden gelegd tenzij de raad later anders mocht bepalen op grond dat mr. X zich voor het einde van de in deze op twee jaar te stellen proeftijd heeft schuldig gemaakt aan een in artikel 46 van de Advocatenwet bedoelde gedraging of de door de raad aan mr. X opgelegde bijzondere voorwaarde niet heeft nageleefd binnen één maand na deze beslissing van het hof. ■